

DARMO 1/2 ROUTI - VI.

ÁĀEtrtek, 02 srpen 2018

6. SvatebnÁ- dÁ;reÁ•ek âĀžMÁ›li

bychom se vzÁ-t, neÁ¾ to na tobÁ› bude vidÁ›t,âĀœe prohlÁ;sil Michal nad smaÁ¾enÁ½mi tvarÁ-Á¾ky, kterÁ© zrovna veÁ•eÁ™el. Takovou Á¾Ájdost o ruku bych si nedokÁ;zala pÁ™edstavit ani v tom nejhorÁ;Á-m snu. Brambora mi uvÁ-zla v krku a do oÁ•Á- se mi zaÁ•aly tlaÁ•it slzy. âĀžCo breÁ•Á-Á;?âĀœe zeptal se tak nÁ›jak blahosklonnÁ›, protoÁ¾e si zÁ™ejmÁ› myslel, Á¾e jsem celÁ; dojatÁ; Á;tÁ›stÁ-m. DojatÁ; jsem sice byla, ale hlavnÁ› z nÁ›j.

âĀžVÁ-Á; co,

mÁ›j milÁ½, kdyÁ¾ to vidÁ-Á; takhle romanticky, tak radÁ›ji nic. Á½Á;dnÁ; svatba nebude!âĀœe

Vykulil

na mÁ› oÁ•i a kroutil hlavou: âĀžNejsme na nÁ›jakÁ© divadÁ½lko uÁ¾ trochu velcÁ-? Myslel jsem, Helenko, Á¾e se nechÁ;me oddat jen se svÁ›dky a rodiÁ•e pak pozveme tÁ™eba na slavnostnÁ- veÁ•eÁ™i.

âĀžVÁ¾dyÁ¥ je

mi teprve Á;estadvacet a chci velkou svatbu na zÁ;imku a Á;aty s vleÁ•kou a druÁ¾iÁ•ky âĀ!, a vÁ•ec, jenÁ¾e ty mi to Á™Á-kÁ;Á; jako Á¾e bychom si mÁ›li vzÁ-t gumÁ;ky a jÁ-t na houby, dokud rostou,âĀœe bulila jsem do tvarÁ-Á¾kÁ-.

Michalovi

bylo jasnÁ©, Á¾e v tuhle chvÁ-li nemÁ; smysl v debatÁ› pokračÁ•ovat a mumlaje cosi o zblÁ;znÁ›nÁ½ch tÁ›hotenskÁ½ch hormonech, ukldil se radÁ›j do atelieru. Zavolala jsem kamarÁ;dice NatÁ;lii, protoÁ¾e jsem si potÁ™ebovala postÁ›Á¾ovat nÁ›komu, kdo mÁ› urÁ•itÁ› polituje.

âĀžJasnÁ›,

pÁ™ijeÁ• klidnÁ› hned, jsem sama doma a stejnÁ› bych s tebou taky potÁ™ebovala nÁ›co dÁ›leÁ¾itÁ©ho probrat,âĀœe zvala mÁ› Natka. V poslednÁ- dobÁ› uÁ¾ jsme se nevÁ-daly tak Á•asto, protoÁ¾e se NatÁ;lie nastÁ›hovala ke svÁ©mu novÁ©mu pÁ™Á-teli. MÁ›l domek za Brnem a budovali si tam spoleÁ•nou veterinÁ;rnÁ-ordinaci. NatÁ;lika koneÁ•nÁ› naÁ;la muÁ¾e, se kterÁ½m si rozumÁ›la a kterÁ½ oceÁ•oval jejÁ- pÁ™estaroštlivou pÁ©Á•i. Ono vlastnÁ› nebylo divu, protoÁ¾e Ota byl chudÁ;jk tak oÁ;jklivÁ½, Á¾e se dÁ;my dosud v tom opeÁ•ovÁ;vÁ;inÁ- asi pÁ™Á-liÁ; nepÁ™medhÁ;inÁ›ly. Byl to tvarohovitÁ½ doktÁ›rek s Á™Á-dkÁ½mi rezavÁ½mi vlasy a silnÁ½mi brÁ½lemi. Á tÁ-hlÁ; tmavovlÁ;ska NatÁ;lie mi k nÁ›mu zrovna moc neladila, ale jak sama Á™Á-kala: âĀžNemusÁ-bÁ½t hezkej, hlavnÁ› kdyÁ¾ mÁ› mÁ; rÁ;d.âĀœe A to Ota mÁ›l, a my s Michalem jsme si ho takÁ© brzy oblÁ-bili, protoÁ¾e co mu pÁ™Á-rodá ubrala na krÁ;se, pÁ™idala na smyslu pro humor.

KdyÁ¾ jsem

pÁ™ijÁ-Á¾dÁ›la, Natka uÁ¾ Á•ekala pÁ™ed domem a hned mÁ› tlaÁ•ila do dvora, aby mi pÁ™edvedla, jak pokroÁ;ili s budoucÁ- ordinacÁ-.

âĀžJÁ; uÁ¾ s

sebou chtÁ›la vzÁ-t prvnÁ- pacienty a tady jeÁ;tÁ› trÁ•Á- nÁ›jakÁ© trubky ze zdi, jak je to moÁ¾nÁ©?âĀœe divila jsem se naoko.

â€žNech toho, nebo tã› plã›cnu! Jakã© pacienty?â€œ ohnala se po mnã› Natã›lie.

â€žPã™ece â€œendu s Matã›jem, potã™ebujã– naoã•kovat. Jinã›i zã–ã™ata momentã›lnã› nemã›jme, pokud nepoã•ã–ã›m toho slona v porcelã›nu, kterã½ chce, abych se vdã›vala.â€œ

â€žJã©, tak ty se budeã›i vdã›vat? Jã›i taky, to je parã›da!â€œ poskakovala Natã›lie nadã›jenã–m, â€žproto jsem s tebou potã™ebovala mluvit.â€œ

Nad Å›ã›ilkem Å•aje mi sdã›lila, Å½e se chtã›jã– s Otou co nejdã™ã–ve vzã–t a byli by moc rã›di, kdybychom jim jã›i a Michal Å›li za svã›dky. Prã½ chtã›jã– jen Å°plnã› nenã›ipadnou svatbu a s rodiã•i to oslavã– dodateã•nã›. Myslela jsem, Å½e omdlã–m. Oni se na mã› snad domluvili.

â€žNebyl tady uã¼ nã›hodou Michal?â€œ zeptala jsem se.

â€žProã• mysliã–ã›?â€œ

â€žProtoã½e tohle uã¼ jsem dneska jednou slyã›jela,â€œ usmã›la jsem se kysele a vysvã›tlila Natã›lii pravã½ dã–vod svã© nã›ivã›ã›vy.

â€žTo se tedy povedlo, ale dovedeã› si pã™edstavit, Heleno, na kolik pã™ijde takovã›i velkã›i svatba? My cpeme vã›echny penã–ze do ordinace a Michal zase musã– vyã™eã›it bydlenã– a atelier, tak se mu nediv. Mimochodem, uã¼ jste nã›co sehnali?â€œ

â€žAno, ale jeã›itã› to nenã– Å°plnã› jistã©. Michal naã›jel velkã½ byt v podobnã©m domã›, v jakã©m bydlã–me a dokonce jen pã™es ulici. Ovã›jem nenã– v pã™ã–zemã–, ale veã•tvrtã©m patã™e a nad nã–m je pã–da. Vymyslel, Å½e by propojil byt s pã–dou, udã›lal si nahoã™e atelier a vedle terasu s vã½hledem na Brno. Uã¼ mã›i nakreslenã© plã›ny, ale poã™ã›id se nã›jak nemã–ã½e dohodnout s Å°ã™adem na odkoupenã– tã© pã–dy.â€œ

â€žMezonetovã½ byt, to bude nã›dhera! Je tam vã½tah? V takovã½ch domech bã½vajã– vysokã© stropy a fã–ra schodã–."â€œ

â€žDevadesã›t Å›jest. Budu mã–t nohy jako fotbalista.â€œ

Uã¼ jsem se zaã•ala zvedat k odchodu, kdyã¼ mã› nã›co napadlo.

â€žPoslouchej, Natã›ilko, co kdybychom zorganizovali společnou svatbu. O nã›klady se podã›lã–me a

pozveme aspoň nejbližší rodinu. Vždyť já si svatbu bez maminky ani neumím představit, vĀ-Ā, jak by jĀ- to bylo lĀ-to?âœ

âžNesnaž

se má dojmout. NaĀ- matce je to jedno, sama už se vdávala tímkrát, tak s tĀ-m nedĀ-lĀ; ĀĀdnou vĀ-du,âœ má vĀ rukou NatĀlie. âžAle společnĀ svatba nenĀ- tak ĀipatnĀ nĀpad. Když si pĀjdeme vzĀjemnĀ za svĀdky, tak mĀ-ž starosta splĀchnout tĀeba i ten proslov z jednĀ vody.âœ

âžJakĀ

starosta, prosĀ-m tĀ? JĀ se chci vdĀvat v kostele!âœ

âžJo, jo,

neposkvrnĀnĀ panna nevĀstinka s pupkem, to je ĀroveĀ,âœ posmĀ-vala se NatĀlie. Pak jsme se dohodly, Āe v klidu vĀjechno promyslĀ-me a o vĀ-kendu udĀ-lĀjme vĀjichni ĀtyĀmi vĀleĀnou, tedy vlastnĀ svatebnĀ- poradou. Ale jak už to tak bĀvĀ, nakonec vĀjechno dopadlo ĀplnĀ jinak. Michal prohlĀsil, Āe když chci bĀt za princeznu, tak tedy budu, a Āe se o vĀjechno postarĀ. Za mĀ-sĀ-c jsme se s NatĀliĀ- obĀ vdĀvaly na zĀmku Belcredi, obleĀenĀ, tak jako vĀjichni zĀĀastnĀnĀ-, v dobovĀch divadelnĀch kostĀmech. Jedinou vĀjimkou byla Otova babiĀka od Kyjova, kterĀ mĀ-la vlastnĀ- svĀteĀnĀ- kroj. PohoĀtĀ- bylo pĀipraveno v divadelnĀm klubu, a Āekla bych, Āe naĀi pĀĀ-buznĀ- mĀ-li nevjĀ-tĀ- zĀ-žitek z toho, Āe tam bylo i pĀir hercĀ-, kterĀ znali z televize. Společnost vĀjak paradoxnĀ nevjĀ-ce pobavila Otova babiĀka. Celou dobu u stolu kleĀela, protož v kroji se nedalo dĀ-ky bezpoĀtu naĀkrobenĀch spodnĀek sedĀ-t. V jednu chvĀ-li se zeptala, kam si mĀ-ž odskoĀit na zĀchod a zmizela na dost dlouhou dobu. Vracela se tĀmĀ-Ā poklusem, oĀi navrch hlavy.

âžPĀedstavte

si, co se mi stalo,âœ vykĀmikovala pisklavĀm hlasem, âžvlezu do tĀch dveĀ- a vidĀ-m tam âžanciĀ;Āeâœ jakĀsi. DrĀela jsem suknĀ a zkouĀjela se tam naĀtelovat nejdĀ-v ze zadu, potom zepĀedu, ale nĀjak vĀm mi to poĀĀid neĀilo. Pak jsem si vĀjmla, Āe je tam i kabinka. UdĀ-lala jsem tam, co bylo potĀeba a když vyjdu ven, tak co nevidĀ-m âœ u toho âžanciĀ;Āaâœ stojĀ- chlap!âœ

Dlouho se

pak v divadle pisoĀrĀm jinak neĀeklo.

O parĀdnĀ-

ostudu se postaral mĀj bratr AleĀ, kterĀ to troĀku pĀehnal s pĀĀ-pitky a odmĀ-tal odložit kostĀm muĀketĀra, ve kterĀm vypadal vskutku neodolatelnĀ. V nestĀeĀenĀ chvĀ-li se nĀkam vytratil a už se neobjevil. Až druhĀ den jsme se dozvĀdĀli, co vlastnĀ vyvĀdĀl. Vypravil se na dobrodružnou cestu noĀnĀ-m Brnem a zpĀsobil rozruch hned v nĀkolika lokĀlech. V tom poslednĀm byl odzbrojen policejnĀ-hlĀdkou v momentĀ, kdy kliĀkoval mezi stoly a pokouĀjel se divadelnĀm kordem napichovat Āzky na talĀ-Āch veĀeĀ-cĀ-ch hostĀ. Z policejnĀ- stanice byl propuĀtĀn aĀrĀno, takž se s obĀany, jedoucĀmi do zamĀstnĀnĀ- mĀstskou hromadnou dopravou, cestoval toho dne pomaĀkanĀ muĀketĀr, kterĀmu se pletl kord mezi nohy.

NevjĀ-tĀ- pĀekvapenĀ- mĀ vĀjak

Āekalo mezi svatebnĀmi dary. Najednou se mezi balĀ-Āky objevil piknikovĀ koĀĀ-k s velkou maĀilĀ-. Nebo Āe bych ho pĀed tĀ-m pĀehlĀdla? Když jsem rozvĀzala stuhu a chystala se otevĀ-t obĀilku, kterĀ pod nĀ- byla zastrĀenĀ, rozletĀ-la se obĀ vĀ-ka

koÁje a na mA› vykoukla vyjevenÁj, rozespálÁj psÁ- hlava. Nebyla to jedinÁj hlava, kterÁj byla v tu chvÁ-li vyjevenÁj. PsÁ-k knÁ-knul a chtÁ›l se dostat z koÁje. Vzala jsem ho do nÁjruÁe a tichounce na nÁ›j mluvila. PozornÁ› si prohlÁdl mA›j obliÁej a pak mi olÁ-zl nos.

âŽTaky tÁ› zdravÁ-m,âœ
odpovÁdÁ›la jsem mu.

V obÁjce jsem naÁjla dÁkaz o tom, Áe mrÁous je ÁistokrevnÁ½ dalmatin jmÁnem Caleb. ZvlÁjÁjtnÁ- na tom je, Áe jsem se nikdy nedozvÁdÁ›la, kdo nÁjm ho daroval. Typovala bych NatÁjlii, ale duÁjovala se, Áe ona ne. MÁ›lo to jednu vÁ½hodu â€“ mA›j protestujÁ-cÁ- novomanÁ¾el ho nemÁ›l komu vrÁtit. Jen to jeho jmÁno nÁjm nÁ›jak neÁjlo z pusy, tak jsme ho pÁ™ejmenovali na Olivera. MIA KOBOSILOVÁ•